

Versió de Joan Domènech Muns
Grup de Recerca Folklòrica d'Osona (15-VII-1986)

La meva mare diu que, esclar, con [quan] era fadrina de vegades, abans de la guerra els deien. – Veus aquí hi havia hagut, en aquest altar (no sé si era l'altar del Roser), veus aquesta mica de forat que hi ha, doncs aquí hi gordaven la perla que se'n varen emportar en Napoleon, eh! I bueno, i aquella perla, segons la llegenda, doncs era la pedra que portava el serpent al cap i que con anava a veure, perquè no se li caigués al riu, doncs se'l llevava, se l'espolsava. [...] i llavors es tornava, es girava, se li tornava a col·locar. [...]

Un dia li va prendre un, oi?

Sí, sí, sí, li va pendre, li va pendre. [...] Feia temps que ho veien, que la serp aquella doncs feia això. I els feia molta por perquè era una serp molt grossa. I feia això. I: -Com ho podríem fer? I com ho podríem deixar de fer, per, diguem,... per fent-se amb la pedra i que no ens ataquí? M'entens? Va venir tot d'aquí. Allavors es clar, es conta de moltes maneres: que si benediccions, que sí una processó. I esclar aquí hi ha cinquanta cuentos, aquí pel mig.

Però la vostra mare com ho deia?

No, no, ella deia doncs que mira que quan va tenir... quan la serp bevia, doncs aquella noia se'n va anar allà i va agafar...

Una noia?

Una noia, sí. Va agafar la pedra i se'n va anar cap a casa seva, amb la pedra. I a casa seva es varen esverar i: tanquem les portes! I al moment varen tenir la serp allà. I llavors varen prometre que si la serp no feia rè i no d'allò, doncs...

-Doncs mira nena, l'has feta molt grossa, perquè això no es fa. A més a més ja sabíem que doncs, ara què et sembla si en a tu et prenguessin el fill o ...? Doncs per ella era una cosa molt estimada, i per lo tant doncs has comès un error, vull dir, i és un perill i ara ens atacarà-

I sí, sí, aquella serp, m'entens? Imagina-te-la com vulguis, doncs va anar allà, i es va fer, i es va fer amb la porta, i ho va saltar tot, i es va esmunyir per allà on fos; per la pedra. Perquè necessitava sentir l'atracció de la, com un iman, de la pedra.

I llavors varen prometre que si no passava rè, doncs la portarien a la Maredeu. I llavors des d'aquell moment, en família diguem pendre aquell acord, doncs la serp va deixar de ser ofensiva per, per d'allò, per ser..., doncs mira va marxar amb la cua entre cames.

Llavors sí que s'admet que hi entrin diguem una processó, o que hi entri el capellà: - Ai doncs, mira, heu fet ben fet, mira doncs ara tindrem, en el altar de la Maredeu hi haurà una pedra preciosa-. I aquesta diu que era la llegenda.

I allò del morter posat de cap per avall?

Si, bueno, no, ja és això, ja és el mateix, ja és lo mateix. Hi van posar el morter, o siga la van tapar amb el morter perquè, diu: -Ens ho engolirà tot!- Però al final, sembla ser, segons la meva mare, sembla ser que no, que des del moment que es va prometre...